

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

5. ZÁŘÍ 2021

Z obsahu:

Evangelium je jen jedno
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 4. srpna 2021,
Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Blahoslavený
Alan de la Roche
Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu
Alice Lenczewské (66)
- strana 5 -

Krása a moc svátosti
- strana 6 -

Navždy Boží dítě
- strana 6 -

Svatý Petr Klaver -
300 000 pokřtěných!
- strana 8 -

Pět svatých,
kteří měli vidění pekla
- strana 10 -

V Kanadě se zabíjejí lidé
formou eutanazie
jen proto, že jsou osamělí
- strana 11 -

Modlitba papeže Františka
v Památníku Matky Terezy
v Severní Makedonii
- strana 13 -

Antonio Bellucci (1654–1726): Narození Panny Marie

Krása a moc svátostí

Sedm svátostí – to je vzácný poklad katolické církve. Pro naši víru jsou důležité, avšak často si jen málo uvědomujeme jejich nezměrnou hodnotu, a proto si jich málo vážíme... Společně chceme s vděčností znovu objevit tyto mocné průvodce v jednotlivých etapách našeho života.⁽¹⁾

I když v naší době Ježíš již nepřichází k lidem tak jako před dvěma tisíci lety ve viditelné podobě jako Těšitel, Pastýř a Spasitel, přece se však i dnes můžeme – jako tomu bylo u ženy trpící krvotokem – osobně „dotknout“ tohoto božského Divotvůrce. Ano, také dnes z něho vychází plnost božské síly: uzdravující a posvěcující síla jeho svátostí. Za to obětoval Ježíš svůj život na kříži, a proto se v prefaci o slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova modlíme tato krásná slova: „Z jeho probodeného srdce vytryskla krev a voda, a církvi se otevřela studnice života.“ Je to tedy sám Kristus, který skrze svátosti posvěcuje věřící, a tím církev zevnitř oživuje, neustále obnovuje a krok za krokem proměňuje společnost v křesťanský lid.

Ve 20. století, žel, došlo v křesťanství k masovému odpadu od víry, a to v nepředstavitelných rozměrech. Již roku 1958 napsal Joseph Ratzinger, náš emeritní papež Benedikt XVI., tehdy jako nejmladší profesor teologie v církvi: „Podoba církve dnešní doby je podstatně

určována tím, že se zcela novým způsobem stala církví pohanů..., kteří se ještě nazývají křesťany, ale ve skutečnosti se stali pohany. Pohanství se dnes nachází přímo v samotné církvi.“

Proto se nemůžeme divit, když slyšíme z různých stran: „Dá se to i bez křtu, bez svatby a kněze! Mohu věřit i bez toho!“ Může se však posvěcení světa a zbožštění lidské přirozenosti, které Bůh chce, skutečně podařit, když podceňujeme svátostné dary od Pána? Nikdy! Vždyť kdo nás osvobodí od naší viny? Kdo nám dá sílu žít ve všedním dni podle evangelia, nezištně sloužit, milosrdně milovat a všem odpouštět? Kdo nám dá sílu přinášet konkrétní oběti a odporovat pokušením zlého? Kdo nám dá sílu trpělivě snášet nemoc a utrpení, aby se pro nás i pro druhé staly požehnáním? Je to sám Bůh, kdo nám dává tuto sílu! A činí tak především skrze svátosti.

Kardinálova vzácná „archa smlouvy“

Svátosti jako dar od Boha nebudeme nikdy schopni dostatečně ocenit. O tom

vydal i po své smrti krásné svědectví zesnulý kardinál Joachim Meisner: Vědomě chtěl být pochován ve svém úplně prvním, vícekrát opravovaném fialovém kněžském rouchu, které měl při svém kněžském svěcení. Na jeho výslovné přání mu do rakve vložili kopii křestního listu, potvrzení o přijetí svátosti bířmování a o kněžském i biskupském svěcení. Po celý život je jako poklad uchovával v krabičce, kterou často označoval jako svoji „archu smlouvy“.

Milí čtenáři, kéž bychom svátosti hlouběji poznali a milovali! Ba ještě více: Kéž bychom dokázali pro ně získat a zapálit i druhé!

*Z Vítězstvo Srdca 138/2021
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Malý cyklus o svátostech jsme otiskli ve Světlech č. 5-12/2018. Nyní se k tomuto zdroji duchovního života budeme nepravdělně vracet z jiného pohledu, abychom ještě více pronikli do podstaty a hloubky jednotlivých svátostí. [pozn. red.]

Navždy Boží dítě

Většina z nás byla pokřtěna v dětství, a proto se na tento velký okamžik svého života nepamatujeme. Mnozí lidé si však vůbec neuvědomují, jak nepředstavitelně velká je milost svátosti křtu. Ale ani my na to nemyslíme často. Stále více mladých manželských párů se pro nevědomost a chybějící víru rozhodne nedat pokřtít své děti. Právě proto se časopis Vítězstvo Srdca věnuje této úžasné a mocné nabídce Boží lásky, aby jeho čtenáři i takto byli povzbuzeni a odevzdávali tuto pravdu těm, kteří této svátosti nepřikládají velký význam. Oslovení jeho texty mohou být i naši čtenáři týdeníku Světla.

Všichni rodiče chtějí pro své děti jen to nejlepší. Nikdo by přece neřekl: „Počkám, až bude moje dítě dospělé a bude se moci samo rozhodnout, které potraviny jsou dobré pro jeho zdraví. Do té doby mu raději nedám najíst nic.“ To by mělo tragický konec. Přesně tak se však chováme v duchovním životě, když dětem odepíráme křest, a tím i přijetí ostatních svátostí, které jsou pokrmem pro jejich duše.

Abychom pochopili význam svátosti křtu, musíme se nejprve zamyslet nad dědičným hříchem a jeho následky, protože jeden z hlavních účinků křtu je, že se z člověka zcela nezaslouženě snímá dědičný hřích. Co to však znamená?

První hřích a jeho následky

Jak o tom čteme v Písmu svatém v knize Genesis, první lidé projevili úplnou důvěru démonickému pokušiteli. Podobně

jako on i oni arogantně rebelovali proti svému Stvořiteli a Otci a ve své sebejisté pýše se od něho rozhodně odvrátili, neboť chtěli štěstí dosáhnout vlastní silou, zcela nezávisle na něm. Tímto prvním hříchem se člověk uvrhl do absolutní duchovní temnoty a ztratil božskou lásku, to znamená schopnost milovat s takovou odevzdaností a tak nezištně jako Bůh. Tento bezbožný egoismus, který si zavinil člověk sám, vedl už Kaina k bratrovraždě a Ábela stál život. A dnes vidíme následky tohoto odvrácení se od Boha v nesčetných podobách až po hrůzostrašný výsledek, že na celém světě je v lůně matek zabito tolik dětí, že jejich počet se vyrovná počtu přirozeně umírajících lidí na světě.

Ačkoliv se první lidský pár dobrovolně a vědomě odvrátil od Boží lásky a dobroty, Bůh nikdy nepřestal milovat svoje stvoření a neustále je přehojně zahrnoval ne-

zaslouženou milostí. Když lidé v této své temnotě a poblouzení již více nepoznali svého Stvořitele a klaněli se bůžkům, zjevil se jim milující Bůh zcela nově. A tím, že s nimi uzavřel smlouvu, začal uzdravovat onen fatální zlom, který přivodil duchovní i tělesnou smrt. Takovou smlouvu uzavřel s Noemem, Abrahámem a Mojžíšem. Ústy proroků pomáhal Jahve svému lidu, aby stále hlouběji chápali jeho lásku. Nepřekonatelným vrcholem tohoto tisíciletí trvajícího Božího úsilí přitáhnout lidstvo k sobě, k svému Božskému Srdci, byl zázrak milosrdenství: Nebeský Otec poslal svého Syna, který se v lůně Panny Marie stal člověkem, aby lidstvo vykoupil a zbožstil. Pouze Bůh sám mohl v Ježíši Kristu překlenout nepřekonatelnou propast, kterou jsme zapřičinili my lidé.

Tuto plnost milostí, kterou nám zasloužil Ježíš jako Vykupitel a spolu s ním jeho Matka a Spoluvykupitelka, nám účinně zprostředkovávají svátosti. V sedmi svátostných pramenech Stvořitel svoje děti živí a posvěcuje. Ve svátostech církve tedy Bůh již více než dva tisíce let nadále uskutečňuje svoje spásné působení.

Křest - znovuzrození v Kristu

Kdyby nedošlo k prvnímu hříchu, tomuto narušení důvěry vůči Bohu, odevzdávali by rodiče svým dětem nejen fyzický život, ale byli by rovněž nositeli a prostředníky života milosti pro duši svého dítěte, kterou stvořil Bůh.

Tento duchovní proud pravého života, můžeme jej nazvat také „dědičná milost“, byl však svobodným rozhodnutím prvního lidského páru postavit se proti Božímu příkazu navždy přerušen. Ve svátosti křtu přijímá duše poznamenaná tímto dědičným nedostatkem skrze nového Adama - Krista - posvěčující milost.

Skutečně se zde děje znovuzrození, jak se to snažil vysvětlit Pán Ježíš Nikodémovi: „Pokud se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.“ (Jan 3,5) Toto Pánovo slovo je ve skutečnosti značně dramatické. Protože při znovuzrození z vody a z Ducha nejde o život či smrt těla, při křtu jde o věčný život, čili o pravý, božský život, o přebývání Boha v srdci člověka a o jeho lásku. Až tato milost znovuzrození nám otevírá bránu k Božímu království, po němž všichni toužíme.

Tehdy může mezi Bohem a jeho milovanými dětmi opět protékat proud života, který byl přerušen lidskou pýchou. Bez ohledu na věk se křestní milostí člověk stává Božím dítětem, a proto i dědicem jeho příslibení. Je začleněn do mystického těla Kristova, do církve, a tak má přístup ke všem pokladům vykoupění, které se v plnosti vylévají především prostřednictvím svátostí. Mohl snad Bůh svoji vroucí lásku k nám dokázat ještě silněji?!

Ve svátosti křtu se z duše nejen smývá dědičný hřích, ale - jak to lze ještě intenzivněji vnímat při křtu dospělého - je odpuštěna rovněž každá osobní vina a jakýkoliv následek hříchu. Zcela očistěná duše se stává příbytkem Trojjediného Boha. Velká světička a učitelka církve

Již o Letnicích řekl Petr zástupu, který poslouchal jeho slova: „Čiňte pokání a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a pak obdržíte dar Ducha Svatého. A Lukáš pokračuje: „Oni tedy přijali jeho slovo a dali se pokřtít. Toho dne se připojilo na tři tisíce duší. Setrvali v učení apoštolů, ve věrnosti vůči bratrskému společenství, v lámání chleba a modlitbách.“ (Sk 2,38.41-42)

Terezie z Ávily takto zakusila a popsala Boží přebývání v duši: „*Kdybych poznala dříve, že tento drobný palác mé duše je příbytkem takového velkého krále, věru bych ho v něm nenechala tak často samotného.*“

Toto duchovní znovuzrození, svatý křest, vtiskuje do duše nesmazatelnou pečeť, a proto jej lze přijmout jen jednou v životě.

Za normálních okolností vysluhuje svátost křtu ve jménu Ježíšově biskup nebo kněz. Jelikož však Bůh jako Otec chce „za každou cenu“ každou duši, kterou stvořil, přijmout jako Boží dítě se všemi privilegii, může v nouzové situaci udělit křest také laik, jinověrec, dokonce i nevěřící. Podstatné je, že koná to, co předepisuje církev, čili třikrát leje vodu na hlavu křtěnce (srov. *Katechismus katolické církve*, 1239), řekne jeho jméno a přitom vyřkne slova: „*Já tě křtím ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého.*“ Poněvadž tak to Pán Ježíš přikázal apoštolům dříve, než vystoupil na nebe: „*Jděte tedy, učte ze všech národů učedníky a křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého.*“ (Mt 28,19)

Tam, kde není možnost přijmout svátostný křest, má Bůh ve své všemohoucnosti a ve svém milosrdenství, samozřejmě, i jiné způsoby, jak osvobodit od dědičného hříchu a přebývat také v těch lidech, kteří konají věrně podle svého svědomí a snaží se konat dobro. V *Katechismu katolické církve* čteme: „*Dá se předpokládat, že by tyto osoby projevíly výslovnou touhu po křtu, kdyby poznaly, že je nezbytný.*“ (KKC, 1260) Jak důležité je tedy vysvětlovat všem lidem význam svátosti křtu, protože jen pokud mají toto poznání, mohou si vyprosít tento božský dar! Ti, kdo touží po křtu, ale před přijetím křtu zemřou, tak jistě přijímají tzv. *křest touhy*.

Církev byla vždy pevně přesvědčena, že ti, kdo podstoupí smrt pro víru, i když nepřijali křest, jsou pokřtěni svoji smrtí pro Krista a s Kristem. Tento *křest krve*, stejně jako touha po křtu, má účinky křtu, ačkoliv není svátostí. (srov. KKC, 1258)

Platí to, co říká sv. Řehoř Nazíánský: „*Křest je nejkrásnější a nejvznešenější dar Boží.*“ Je největším vyjádřením jeho lásky ke svým dětem, které chce mít bezpodminečně u sebe a chce je udělat šťastnými ve svém království.

*Z Vítězstvo Srdca 138/2021
přeložil a upravil -dd-*

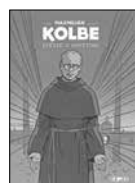
ŽIVOTOPISY

ESKULAPOVA HŮL, LAMPA A KŘÍŽ • SVATÍ A VĚŘÍCÍ LÉKAŘI A ZDRAVOTNÍCI (17.-21. STOLETÍ)

*Jitka Dominika Krausová • Redakce textu Markéta Protivánková
Předmluva Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký*

Vyšlo s církevním schválením. Téměř stovka medailonů představuje svaté (a kandidáty svatosti) lékaře, farmaceuty, sestry a zdravotníky z moderní doby. V knize je kromě portrétů také kapitola s podněty a otázkami k rozjímání – jednak pro všechny nad zdravím, nemocí, léčbou, jednak speciálně pro lékaře a zdravotní sestry vzhledem k jejich povolání.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o. • Brož., A5, 288 stran, 40 Kč

MAXMILIÁN KOLBE • SVĚTEC V OSVĚTIMI

*Scénář Jean-François Vivier • Ilustrace Denoël
Z francouzštiny přeložil Vladislav Bukovský
Redakce Kateřina Lachmanová*

Otec Maxmilián Maria Kolbe je známý tím, že v létě 1941 v koncentračním táboře v Osvětimi nabídl svůj život za otce několika dětí a po dvou týdnech zemřel v bunkru hladu. Už méně se ví, že i jeho předchozí život byl v mnoha ohledech hrdinský a výjimečný. V nelehké době vybudoval s bratřími v Polsku rozsáhlý tiskový apoštolát. Krátce před 2. světovou válkou dokonce odjel na Dálný východ, aby založil misii v Japonsku. Na začátku války s velkým rizikem ukrýval v klášteře mnoho židovských uprchlíků. Velice ctil Pannu Marii; pod jejím vedením založil Rytířstvo Neposkvrněné – její duchovní armádu, která dodnes působí po celém světě. O tom všem se lze dočíst v tomto komiksu, který vyšel ve spolupráci s časopisem *Immaculata*.

*Pavel Nebojsa – Doron
Váz., 220x290 mm, křídový papír, 52 stran, 249 Kč*

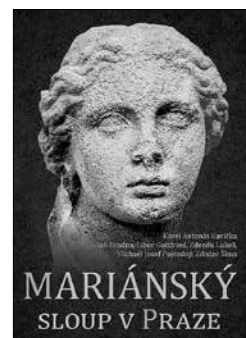
MARIÁNSKÁ ÚCTA

MARIÁNSKÝ SLOUP V PRAZE

*PhDr. Karel Antonín Kavička, akad. sochař Jan Bradna,
Mgr. Libor Gottfried, Ing. arch. Zdeněk Lukeš, Mons. Michael
Josef Pojezdný, O.Praem., a doc. RNDr. Zdislav Šíma, DrSc.
Poznámky k textu prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D., DrSc.
Úvodní slovo Dominik kardinál Duka OP, arcibiskup metropolitní
pražský a primas český*

K 1. výročí obnovy Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze vyšlo doposud nejrozsáhleji zpracované dílo k tématu. Podává ucelenou zprávu o příběhu, ve kterém se potkaly radosti, bolesti a stigmata českého národa. O naději, kterou jeho obnova nese. O kráse prvního barokního sousoší u nás. A o neuvěřitelném úsilí jeho obnovovatelů, jejichž snaha se dlouho jevila jako marná a zbytečná... Staroměstské náměstí v Praze s návratem Immaculaty na sloupu dostalo opět prostor. Jako kdybychom předtím bez Mariánského sloupu hleděli na tu krásu Staroměstského rynku jen jedním okem a nevěděli, že to může být i jinak. A na jednu se nám otevřely obě oči... Publikace obsahuje stovky obrázků, reprodukcí a dokumentů.

*Martin Leschinger – FLĚTNA
Váz., přebal, 215x300 mm,
560 stran, 1495 Kč*

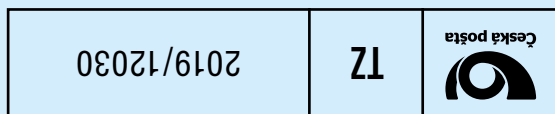

RŮŽENCOVÁ TAJEMSTVÍ

Kapesní brožurka obsahující krátké myšlenky k jednotlivým desátkům růžence. Dále návod, jak se modlit růženec, a loretánskou litanii.

*Trapistky
Brož., A6, křídový papír, 20 stran, 35 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzinger aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nevezveřejněné příspěvky nevracíme.